

královského kněžství (Ex 19,6; 1P 2,5).

Církevní vrchnost dlouhodobě nenaslouchala Božímu slovu ani těm, kteří před zločiny Ruska varovali. Nechtěla slyšet o finančních machinacích, o mocenském, sexuálním a pedofilním násilí. Kryla pachatele, umlčovala a osočovala oběti. Až bolestivé kauzy, přesahující všechny naše představy, nás dovádějí ke spolupráci s lidmi dobré vůle, kteří jsou zároveň odborníky v daných oblastech. Neobejde-

me se bez nich v nápravě své i společnosti.

Náš svět je těžce nemocný a nemocná církev není schopna jej uzdravovat. „Slepý nemůže vést slepého.“ Zůstáváme dlužni Bohu i společnosti.

To nespravíme nějakým půstem před Velikonocemi, ani zbožnými řečmi. Máme se zásadně obrátit k Bohu a desetkrát víc než dosud pracovat pro Pokoj Boží.

P. Václav Vacek

KŘESŤANSTVÍ OD A DO Z

Celebrace

Z lat. *celebratio* (= shromáždění mnoha osob). Odvozuje se ze slovesa *celebrare*, které se významově překládá jako „okázale slavit“, často s předpokládanou myšlenkou početné účasti. V křesťanském kontextu celebrace znamená téměř výlučně bohoslužebný úkon. Termínem celebrace, jenž je v úzkém vztahu k pojmu „slavnost“, se proto myslí: a) obřadné konání eucharistické oběti; b) oslavení jednoho z tajemství spásy (nebo světce či mučedníka) vykonáním eucharistické oběti, veřejného a především obřadního úkonu společenství.

Celebrant

Odvozeniny z lat. *celebrare* (= slavit). Termín se užívá ve vztahu k liturgii, k „působení Kris-

ta“, který je tedy pravý a jediný celebrant. Přesto je při bohoslužbě celebrantem celé shromáždění, každý podle své vlastní funkce; zvláštním způsobem je jím kněz, který svátostným svěcením zastupuje Krista jako hlavu Těla, to je církve

Cenzura

Z lat. *censura* (= úřad censora). Cenzor byl římský úředník, pověřený především starat se o předepisování správné výše poplatků obyvatel, později hlídal, napravoval a trestal mravy. V kanonickém jazyce jde o nápravný trest, stanovený církví pro pokřtěné. Cenzurou je vyloučení z církve (exkomunikace), interdikt a suspenze. Ta může být užitá pouze u duchovních.

AKTUÁLNÍ INFORMACE

BENEFIČNÍ KONCERT PRO HOSPIC

V sobotu 18. 3. 2023 jste srdečně zváni v **17.00 hodin do Sboru Dr. Karla Farského v Semilech**, kde se uskuteční **benefiční koncert skupiny MY GOSPEL**, jehož výtěžek bude určen na podporu aktivit Domáčího hospice 14 pomocníků.

ÚKLID KOSTELA PŘED VELIKONOCEMI

V sobotu 25. 3. 2023 po ranní mši svaté (začíná v 08.30 h) budeme společně uklízet a připravovat kostel na velikonoční svátky. Prosíme o Vaš pomoc. Čím více nás bude, tím dříve skončíme.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 9. března 2023. Uzávěrka následujícího čísla: 23. března 2023. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 6 12. března 2023

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 13. 3. – 26. 3. 2023

13. 3. Po – – – VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA

14. 3. Út	KA	18.00	za † Karla Pekárka a všechny †† z té rodiny
15. 3. St	KA	08.00	za zdraví a Boží požehnání pro syna u příležitosti narozenin
16. 3. Čt	KA	08.00	za † Libuši Matoušovou
17. 3. Pá	KO	17.30	pobožnost křížové cesty
	KO	18.00	za farní společenství
18. 3. So	DD	13.30	za farní společenství
	KA	18.00	za † Josefa Kopala a †† z rodiny Novotných

19. 3. Ne 4. NEDĚLE POSTNÍ

KO	08.30	za † Josefa Zumra a † Denise Lehrerovou
CH	15.00	na úmysl

20. 3. Po Slavnost SV. JOSEFA, snoubence Panny Marie

KO	18.00	za † P. Jozefa Porubčana SJ
----	-------	-----------------------------

21. 3. Út KA 18.00 za †† Bohumilu, Péťu a Páju Malé

22. 3. St KA 08.00 za † Josefa Šobáně

23. 3. Čt KA 08.00 za †† z rodu Studničkových

24. 3. Pá KO 17.30 pobožnost křížové cesty

KO	18.00	za †† Miroslava Hrdinu, manželku a sestru
----	-------	---

25. 3. So Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

KO	08.30	za † Milana
DD	13.30	za farníky
KA	18.00	na úmysl dárce

26. 3. Ne 5. NEDĚLE POSTNÍ

KO	08.30	za †† Marii a Zdeňka Stehlíkovy a za † Jiřího Pikoru
----	-------	--

ZMĚNA ČASU NA LETNÍ: 02.00 → 03.00

NEUHLÍDALI JSME MÍR

Na pouti do Osvětí se pokaždé ptám: „Myslíte si, že by se něco podobného mohlo opakovat?“ – „To si nedovedeme představit,“ odpovídají poutníci. – Říkám: „Nikdo a nikdy si takovou hrůzu nedovedl představit, a přesto se stala. Podobné katastrofě musíme za každou cenu zabránit.“

Zabráníme nukleární válce? Hitler by atomovou bombu použil.

Naivita je nebezpečná. Od zločinců máme očekávat to nejhorší, co si vůbec neumíme představit. Ale Bůh nám nabízí obrovskou pomoc, jen ji využít. Dáme-li na něj, udržíme mír, trvalá manželství i přátelství.

Na Ukrajině už rok naplno zuří válka. Opět jsme podcenili a včas nerozpoznali válečné zločince. Selhali politici (mající informace od bezpečnostních služeb), selhali mnozí preláti (mající Boha na dosah). Selhali jsme my pokřtění. Já také nejsem lepší, než druzí. Zapomněli jsme na prorockou službu přijatou křtem: nazývat dobro dobrem, zlo zlem, pravdu pravdou a lež lží. Zapomněli jsme i na Palacha. Mlčeli jsme a dopustili nejhorší zlo – válku. Ve společnosti i v církvi se necháváme ochromovat strachem.

Hitler v roce 1936 uspořádal olympiádu v Berlíně. Za dva roky začal válčit.

Na olympiádu v Soči v r. 2014 jeli Putinovi potřást rukou náš prezident a primas. V poslední den her 23. února Putin rozhodl o anexi Krymu a za čtyři dny tam vtrhly neoznačené ruské jednotky.

Ježíš nás varoval před vlky, divokými psy a sviněmi, zmijemi a vlky v rouchu beránčím. Chce nás je naučit včas rozpoznávat a zlu neustupovat. Nikdy si nesedl ke stolu s Pilátem, Herodem ani s Kaifášem.

Pilát byl tak krutý k židům, že ho nakonec císař potrestal vyhnanstvím. Při nástupu do svého úřadu v Jeruzalémě přišel s vojskem.

Jednotky měly na svých korouhvičkách obraz císaře jako božstva a symbol svého útvaru (lva, vlka, orla ...). To bylo pro židy rouháním, tři sta předních Izraelitů týden protestovalo před Pilátovou rezidencí. Šestý den Pilát nechal demonstranty obestoupit vojáky a vyzval je k rozchodu: „Jinak vás nechám pobít!“ Židé se ani nehli. „Taste meče,“ rozkázal Pilát. Muži poklekli a sklonili hlavy... Pilát ustoupil a vojákům nařídil, aby své korouhve v Izraeli nenosili.

Nedlouho po tom Ježíš plakal nad zničením Jeruzaléma, věděl, že ho židé neposlechnou a že čtyřicet let po jeho smrti povstanou k nesmyslné válce proti Římanům. Věděl, že bude obrovské množství židů ukřižováno. Plakal i nad námi, křesťany, věděl, že ho neposlechneme a povedeme řadu strašných válek s milióny obětí.

V kostele čteme jak židé po návratu Izraele z babylonského zajetí za Ezdráše a Nehemiáše hledali příčiny, které je dovedly k tragické okupaci. Několik dnů četli Písmo, přiznávali svá zanedbání, v čem neposlechli Hospodina a usilovali o nápravu.

Po pádu Jeruzaléma v roce 70 se židé ptali, proč došlo ke zničení Jeruzaléma. Rabi Jochanan prohlásil: „Řídili jsme se jen literou biblických pokynů, pouze legalitou místo duchem Písma, nehledali jsme záměry Hospodina.“

Krvavé století

Dvacáté století bylo nejkrvavější. Ale ani po jeho tragédiích církev nehledala své zanedbání podle Bible. Jen se modlila za padlé.

Dlouho jsme hlásali: „Poslušnost (vrchnosti) je první ctnost.“ Císař před první světovou válkou naše předky zavázal přísahou věrnosti k vládci a k říši. Pak z nich udělal válečné zabijáky (podobně jako Putin z ruských vojáků dnes). Na obou stranách fronty se vzájemně pokřtění zabíjeli.

Kladu si otázku, co by se stalo, kdyby některý biskup po vyhlášení mobilizace v roce 1914 čekal ve Vídni s pár stovkami mužů na císaře až vyjde z nedělní mše: „Vaše Apoštolské Veličentvo, nemůžeme uposlechnout váš rozkaz, narukovat do války je proti Desateru. Můžete nás na místě postřílet.“ Proč se nenecháme inspirovat, vést Duchem?

Církevní vrchnost nevedla naše předky ke křesťanské dospělosti, k Ježíšovu zakazu přísahy a k vzepření se zvráceným rozkazům. Biskupové usoudili, že válka proti Srbsku a pak dalším zemím, je spravedlivá. Nezastali se těch, kteří odmítli vzít zbraň do ruky. Nikdo nepomohl vojákům, kteří se vrátili domů se strašnými válečnými traumaty.

Po 2. světové válce židovský historik Raul Hilberg poté, co pojmenoval selhání židů a světových politiků, řekl: „Křesťané chodili jednou týdně na hodinu své bohoslužby, ale jejich hlas ve společnosti neměl větší váhu.“

Bertold Brecht proměnu Německa v totalitní říši okomentoval slovy: „Dobří nebyli poraženi, protože byli dobří, ale protože byli slabí.“

Církev ani po první světové válce, ani po druhé válce nesvolala konferenci k pojmenování příčin našich selhání a k hledání nápravy. Francouzští laici a dominikáni založili vydavatelství časopisů, které napříště neměly oslovovat jen katolíky, ale společensko-politickým zaměřením všechny lidi dobré vůle. Kněží vyhnání ze Sudet založili svépomocné spolky a spolu s materiální pomocí vedli soukmenovce k sebereflexi a smíření. Křesťanští politici vytvořili koncept křesťanské demokracie, která po desetiletí pozitivně ovlivňovala evropskou politiku a zásadním způsobem přispěla k mírové evropské integraci. Ale udělali naši dědové a kněží s biskupy dost?

„Už nikdy válku!“ bylo všudepřítomné heslo poválečných let. Proč tři roky po válce u nás ve volbách zvítězili komunisté a s podporou

ruských poradců nastolili teror?

Kněží a biskupové v lágrech pak dospěli k pokornému postoji, že církev na tom poválečném názorovém zmatení nebyla bez viny. Ale ani po roce 1989 jsme u nás nehledali svá zanedbání z pohledu Písma.

Neděláme dost

Německo muselo být poraženo, ale nedovedeme si představit porážku Ruska. Jsme bezradní. Nemáme odvahy se v církvi ptát, v čem jsme selhali. Ukolébáváme se údajným proctvím, že Ježíšova matka obrátí Rusko, ale Putin už stihl válčit v řadě zemí. V Čečensku, Moldavsku, Gruzii, na Ukrajině.

Neučíme lidi přemýšlet. Řada našich lidí, i kněží, volila proruské politiky. Modlíme se za mír, úkolujeme Boha a máme pocit, že to stačí.

Židé – po staletí tvrdě utlačovaní – v sobotní modlitbě říkají:

„Nemůžeme se k tobě modlit, Bože, abys ukončil válku, protože víme, že jsi stvořil svět tak, že člověk musí nalézat svou vlastní cestu k míru v sobě a k bližním. Proto se k tobě modlíme, Bože, a prosíme tě o sílu, rozhodnost a vůli, abychom konali, místo abychom se jen modlili, abychom byli, místo abychom si jen přáli.“

Je dobře, že Ukrajincům pomáháme (činí tak i lidé nekosteloví), ale ve společnosti nesolíme a nesvítime s Ježíšem (Mt 5,13-17). Když jsme pošlapáváni, křičíme, místo biblického hledání příčin našeho pronásledování. Považujeme se především za oběti.

Nejdůležitějším pokynem Bible je: „Slyš, Izraeli“. Naslouchej Bohu i bližnímu. V každé slušné rodině a v mnoha společenstvích si vzájemně nasloucháme.

Ale proč místo Ježíšova uspořádání Božího lidu: „Jediný je váš Otec a Učitel, vy všichni jste bratři“ (Mt 23,7-10), stále držíme uspořádání feudální? Upíráme pokřtěným statut